

Volkstuinders Vereniging "De Heeg"

Bankrekening VTV: NL75INGB0000058907

Maastricht, 5 mei 2016

Nieuwsbrief mei 2016, deel 1

Algemeen

Om een nieuwsbrief te maken moeten er een paar dingen aanwezig zijn: stof om over te schrijven en de inspiratie om een nieuwsbrief smeuïg te maken.

Nu dit laatste was een tijd niet aanwezig. Ik hoop dat dit nu weer de oude vorm zal aannemen.

Bovenstaande was het begin van de laatste nieuwsbrief van 2015.

Nu is alles aanwezig om een nieuwe nieuwsbrief, de eerste van 2016, te maken.

Omdat er veel stof is gaat dit in 2 of 3 nieuwsbrieven gebeuren die binnen enkele weken bij jullie zullen binnenrollen.

Na de Nieuwjaarswandeling en -receptie met installatie van het nieuwe kantine personeel en afscheid van een aantal dames die ons allen gedurende diverse jaren van drank en spijs voorzien hebben, de verbouwing van de kantine, de jaarvergadering en de opening van ons tuinseizoen hebben we ook een hele droevige mededeling.

Overlijden Luc Castermans

Op 22 februari 2016 is Luc Castermans, de partner van Lieven Meersman overleden. Luc leed aan de verschrikkelijke ziekte ALS. Luc was een graag geziene vriend en tuinman op ons Tuincomplex. Altijd in voor een grap of om iemand te helpen. Luc is veel te jong gestorven. Op zaterdag 27 februari hebben we met diverse mensen van de tuinvereniging afscheid genomen van Luc in de overvolle kerk H.H. Petrus en Paulus te Wolder. Vanuit deze plek wens ik Lieven heel veel sterkte en kracht om dit verlies te dragen.

Nieuwjaarsreceptie

We begonnen het jaar gewoontegetrouw met een nieuwjaarsreceptie. Vooraf was er weer een gezamenlijke wandeling voor de liefhebbers. Dit jaar heeft Piet ervoor gezorgd dat we een leuke wandeling hadden richting de "Voogdij".

Daar hebben we tijdens de pauze genoten van koffie met een stukje vla.

Ja we hebben dit buiten op het terras genoten. Zo'n lekker weer was het.

Toen we terug kwamen waren er al vele leden aanwezig om elkaar veel goeds voor 2016 toe te wensen.

We hebben toen het nieuwe kantine personeel bezig gezien in hun eerste "Examen". Althans zo voelde het voor hen. Ik moet zeggen dat we toen al hadden gezien dat we waardige opvolgers hebben gekregen.

Dames bedankt!!!!

Als er nieuw kantinepersoneel is, dan zijn er ook dames die gestopt zijn. We hebben van 3 dames afscheid moeten nemen.

Dit zijn Marloes, die na een jaar gewerkt te hebben in de kantine gestopt is en die vanwege tijdsgebrek een keuze heeft moeten maken. Marloes nogmaals dank voor jouw werkzaamheden in de kantine.

Daarnaast zijn Gon en Bep ook gestopt. Beide dames hebben vele jaren hun steentje bijgedragen. Zowel Bep en zeker Gon hebben vele jaren vanaf half maart tot begin november om de 14 dgn. en soms zelfs elke week in de kantine gewerkt. Het was samen met André dat Gon ook de inkopen deed.

Vaak als ik in het seizoen midden in de week de tuin binnenkwam, waren Gon en André aan het uitladen zodat de voorraad weer op peil was voor de zaterdag.

Bij de BBQ, die ook jaarlijks door hen werd georganiseerd, bereidden de dames veel zelf, zoals salades. Verder verzorgden ze het paaseieren zoeken voor de kleintjes en de nieuwjaarsreceptie, waar ook alle hapjes en drankjes onder hun leiding en uiteraard met hulp van het andere kantinepersoneel geserveerd werden. Dit maakte deze activiteiten altijd weer tot een gezellige gebeurtenis. Tot slot verzorgden ze altijd iets warmes voor de afsluiting van het tuinseizoen. Het viel me op, dat daar zeker velen aanwezig waren. Dames jullie hebben in mijn beleving velen een mooie dag bezorgd in de kantine.

Nogmaals heel veel dank hiervoor en naar ik hoop zien we jullie ook nu in de kantine zelf genieten.

Een verhaal van de volkstuin in 2 delen

DE VOLKSTUIN

Haagse Post

7 augustus 1982

Door Theo Capel

In het begin had er alleen maar vreugde geheerst toen we een volkstuin hadden toegewezen gekregen.

We woonden in een bovenhuis van een Amsterdams woningcomplex dat was ontworpen door een van de baksteen-fanaten uit de jaren twintig. Hij had de achterzijde voorzien van een balkon dat een langdurige belegering kon doorstaan. Het bestond voornamelijk uit een twee-steensdikke borstwering die anderhalve meter hoog was. We hadden uitgerekend dat ons pasgeboren dochtertje bijna zes jaar zou zijn voordat ze op het balkon voor het eerst de zon op haar hoofdje zou voelen.

Van de architect ging het verhaal dat hij kort na de totstandkoming van het complex in een inrichting de had aan zichzelf had geslagen. Het was daarom een geschenk uit de hemel toen we via een familielid, die het weer van kennissen had gehoord, vernamen dat een volkstuinvereniging een nieuw terrein ging openen en in dat verband leden kon gebruiken. Je hoefde je alleen maar op te geven en daarna werd je naam tezamen met die van anderen op een lijst gezet en te kijk gehangen in een kastje aan de rand van het tuincomplex, zodat de andere leden mogelijk bezwaar konden aantekenen. Dat gebruik had net als het aankondigen van een huwelijk nog nooit een nieuw lid gestuit, had de secretaris mij geruststellend gezegd, en inderdaad kregen we zonder slag of stoot ons lapje grond.

Neuriënd stapte ik op de fiets op weg naar mijn nieuwe tuin. Met een touwtje had ik een spade aan mijn framebuis gebonden en het blad afgedekt met een oude jutezak om verwondingen bij medeweggebruikers te voorkomen.

Het terrein met de tuinen lag aan de rand van de stad een kleine 15 kilometer van mijn woning en al gauw bleek dat een van die kleinigheden die je plezier dreigde te verstoren. Het geld voor de kleine auto die ons naar de tuin had moeten brengen, was uitgegeven aan het tuinhuisje waarin we heerlijk van de aardbeien uit eigen tuin zouden gaan snoepen. Bovendien was vijftien kilometer een afstand waarover vrienden die in het bezit van een racefiets waren met de grootste minachting praatten. Als begin van een lange vermoeide dag tuinieren,

maar vooral ook als besluit, moest je toch niet al te kleinerend over het tochtje doen. Voor ons dochtertje bleek het in het fietszitje ook vaak te ver. Onderweg sukkelde ze na een tijdje in slaap en imiteerde dan met haar lijfje het handje dat vele passerende automobilisten tegen hun achterraut hadden bevestigd. Op zich was dat nog niet zo'n ramp, omdat halverwege de afstand een café was dat vlaggetjes had uithangen om aan te geven dat men ijs verkocht. Nadat we een keer waren afgestapt had ze dat onthouden, wat tot een langdurig gekrijs leidde als we stug het café voorbijfietsten. Dat was heel iets anders dan zoef-zoef op de racefiets door de bocht scheuren.

Het tuincomplex was in blokken verdeeld die door een stelsel van hoofdpaden bereikbaar waren. Om de blokken uit elkaar te houden waren ze naar bloemen genoemd. We hadden kunnen kiezen uit een stukje grond in Orchidee of Tulp en voor het exotische gekozen. De werkelijkheid was puur Nederlands. Het complex was in een oude polder aangelegd. Met een freesmachine had men provisorisch het grasland stukgetrokken en opgehoogd met de grond die was vrijgekomen bij het graven van de afwateringsloten. De rest werd je geacht zelf te doen. Het zag er heel anders uit dan ik me thuis met behulp van ruitjespapier had wijsgemaakt, maar manmoedig ging ik mijn spade en twee kantoorhandschoenen aan de slag. Terwijl ik mijn meegebrachte latjes in de grond sloeg om het gazon af te zetten en de plaats voor het huisje te markeren, was mijn buurman naast mij met zijn twee tienerzonen bezig in snel tempo hun toekomstige tuin om te spitten. "Je bent als een wilde orchidee" zongen ze opgewekt vals en voortdurend omdat ze de rest van de tekst niet kenden. De buurvrouw zat tevreden voor de meegebrachte bungalowtent toe te kijken en kondigde de koffiepauzes aan. Het voordeel van de tent bleek al snel toen het begon te plenzen. Later zou blijken dat het natste voorjaar sinds jaren was begonnen. Het optrekken van het huisje kreeg daarom de grootste prioriteit en groot was de verslagenheid toen bleek dat we het in de haast achterstevoren hadden neergezet, zodat alles midden in een wolkbreuk weer moest worden afgebroken en opgebouwd. Mijn burens keken vanuit hun bungalowtent belangstellend toe. Het werd hun duidelijk dat ze iemand naast zich hadden die had doorgeleerd.

Met stug spitten en net doen of nat worden niet erg was kreeg ik het terrein aardig in bedwang. Het begon de contouren van een geciviliseerd tuintje te krijgen, vooral toen ik de kabouter alvast een plekje gaf. Veel gezelligheid bracht hij voorlopig niet in maar het gaf wat kleur. Hij had meer belangstelling voor zijn hengeltje dan voor mij, wat met alle plassen op mijn toekomstige tuintje ook niet verwonderlijk was. Langzaam maar zeker kon ik mij toch gaan voorstellen waar zijn vaste plekje aan de rand van het gazon zou zijn, als de natuur niet zo goed had meegewerkt om de plantengroei te bevorderen. Achter het complex strekte zich de rest van de polder uit, waar de koeien nog graasden en velerlei grassen groeiden die uitbundig in het zaad schoten. Keer op keer bleek op plekken gras te groeien waarvan ik gezworen zou hebben dat ik ze in de week daarvoor had omgespit en waar ik nu alleen maar bruine aarde had moeten zien. Rustig volhouden bleek ook hier de beste weg en zo brak de dag aan dat de eerste planten en struiken konden worden geplant, nadat eerst de vooraf gegraven plantgaten weer had leeg gehoosd. De struiken stonden nog niet op hun plaats of de zon brak door en de droogste zomer sinds jaren nam een aanvang.

"Dat is geen werk voor een kantoorman", riep een van mijn medetuinders toen wij als opdracht kregen om onze plicht te vervullen door trottoirtegels van de ene onduidelijke plaats naar de andere te versjouwten. Het was zaterdagochtend vroeg en we hadden werkplicht. De achterliggende bedoeling was dat we als tuinders gezamenlijk het terrein netjes zouden houden door regelmatig de paden te schoffelen en het onkruid te wieden in het gemeenschappelijke groen.

"Mannen van het blok Orchidee, aantreden, met schoffel en hark", had het bestuurslid gezegd dat zich speciaal met het organiseren van de plicht bezighield. "Kom op Orchideetjes, of zijn jullie soms te fijn gebouwd", had hij geroepen toen we beducht naar de tegels hadden gekeken. De naam van het blok werd

op dezelfde kleinerende manier gebruikt, zoals vroeger de kleuterleidster ons bij taakjes in “Stampertjes” en “Boskabouters” indeelden. Van de groep waren er twee die meteen aangaven dat ze voor de dokter niet mochten tillen vanwege rugklachten en eentje zei dat hij rechts een tennisarm had en dus alleen maar met zijn linkerarm/hand kon tillen. Ik zocht ook naar een smoes maar kon er geen vinden en besloot om mijn taak te vervullen.

Mijn collega hield zich bij zijn verbale protest en legde me uit dat hij vroeger in militaire dienst in verband met een vergrijp was overgeplaatst naar de Werktroepen die bijna niets anders deden dan het opbouwen en vervolgens weer afbreken van munitieopslagplaatsen tijdens oefeningen. Dit

karweitje had daar ook veel van weg. Een van de eerste daden van het nieuwe bestuur, dat zichzelf had uitgeroepen tot het bestuur dat de vereniging zou redden, had bestaan uit goedkoop op de kop tikken van de partij tegels. De bedoeling was dat ze zorgvuldig zouden worden gebruikt voor het terras van het clubhuis, maar in tweede instantie was daarvan afgezien. De stapel lag nu midden in de weg, maar volgens de wetten der logica gold dat ook voor de nieuwe plek. Het bestuurslid voor de werkplicht had me rustig aangehoord en vervolgens gezegd dat we nu maar eens aan de slag moesten, anders kon hij deze zaterdag niet meerekenen als vervulling van de plicht. Het enige voordeel van de nieuwe plek was dat de leden nu makkelijker de tegels konden stelen zodat opnieuw moeten versjouwen bijna was uitgesloten. De man waarmee ik het karwei verrichtte was een W.A.O-er in de kracht van zijn leven. Het was opvallend hoeveel andere tuinders ook waren afgekeurd, zonder werk zaten, in de ziektewet liepen of een ploegendienst draaiden, wat allemaal tot gevolg had dat ze zeer veel tijd voor hun tuin hadden. Bij hun zag alles er altijd piekfijn uit en als wij op zondag bezweet kwamen aan fietsen hadden zij al tijd om pils op het terrasje klaar te zetten in afwachting van het begin van het radioprogramma: “Langs de lijn”.

Toch was niet alles even vredig in ons blok. Een paar zondagen daarvoor waren wij opgeschikt door een ambulance die iemand kwam ophalen die bij het teren van zijn dak een hartinfarct had gekregen, een van mijn directe burens had zich op weg naar huis bijna te pletter gereden en nu had de vrouw van ome Koos ook nog de griep. Ome Koos had zijn tuin tegenover de mijne en verbaasde zich keer op keer over dat wij zo’n oud huisje hadden terwijl ik toch een goed betaalde baan had. Zelf liet hij trots de factuur van zijn gloednieuw huisje zien, waaruit bleek dat hij er het netto jaarloon van een geschoolde arbeider aan had besteed en nu lag zijn vrouw er ziek in. Men moest voor klaverjassen, waaraan ome Koos zich graag overgaf, een ander vierde man zoeken. Voor vrouwen was nauwelijks werk op de tuin of het zou het afknippen van snijbloemen en het schoonmaken van de eigen geteelde groenten moeten zijn. Het verzorgen van de volkstuin was duidelijk mannenwerk en het gaf daarom weinig pas dat mijn vrouw weleens de grasmaaier hanteerde om het gras kort te houden. Ome Koos was een tuinder van het “Hunter-killertype”. Tegen onkruid en aanlopend klein wild, zoals konijnen, had hij een vaste oplossing: uitroeien en het liefst met gif. Hij had een professionele “spray-gun” gekocht waarmee hij de fruitbomen op het gehele complex vrijhield van alle gemene kruipertjes en toen de mollen zich in mijn gazon manifesteerden stond hij ook weer met raad klaar. Snel somde hij vijf effectieve manieren op om ze uit te schakelen en eindigde zoals verwacht met zijn favoriete gif. Dat had een groot voordeel boven bijvoorbeeld een fles in de mollengang steken waarvan de hals was afgeslagen, want daarbij liep je de kans je eigen handen open te halen als je het lijkje van de mol die tegen de fles was ingelopen uit de grond opgroeef.

Winterlandschap

Een winterlandschap geschilderd door ons tuin lid Jean Frederix

Verenigingswerk

Vooruitlopend op het rooster het volgende: Als er Kantine/toiletten dienst gepland is en er is voor de rest geen verenigingswerk dan vangt dit om 10.00u aan en meld je je bij het aanwezige kantine personeel. Is er verenigingswerk waarvan de toiletten schoonmaken een deel is, dan vangt men om 09.00u aan.

Schema

Datum/leiding	Dienst	Lid
4-jun	Kantine/toiletten	Adrienne Deurlo.
11 Juni	Kantine/toiletten	Miny Laven Danny Sweelsen.
18 juni	Kantine/toiletten	Henny v. Rosenvelt Paul Tilmans.
25 Juni Jo	Verenigingswerk	Heike Becker Freddy Drinhuizen Hennie Jaegers Stephanie Reid Jeff Smeets.
2 Juli Ton	Verenigingswerk	Hennie Jaegers Miny Laeven Arjen Ricksen Paul Tilmans

9-jul	Kantine/toiletten	Paul Tilmans
14 Juli Gerda	Verenigingswerk	Anneke Coenen
Donderdagavond 18.30 uur.		Jac Knols
		Antje Ritter
		Frans v. Wanrooy
		Monique Willems Hermans
		Ans Molin.
21 juli Jean Frederix.		Anneke Coenen
Donderdagavond 18.30 uur.		Ans Molin
		Maurice Daniels
		Jac Knols
		Frans v. wanrooy
		Monique Willems Hermans
		Ans Molin
23 Juli	Kantine/toiletten	Marie Hamers

Zo was het in onze tuin op 19 dec 2015

